

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 008202 25 Кж 10
Бања Лука, 13.03.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз учешће записничарке Соње Матић, у кривичном предмету оптуженог Д. Л. због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружне јавне тужитељице Амеле Хајдаревић из Добоја, оптуженог Д. Л., његовог оца С. Л. и браниоца, адвоката Рада Савића из Добоја, изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008202 24 К 2 од 07.04.2025. године, у сједници вијећа која је у јавном дијелу одржана у присуству републичке јавне тужитељице Светланке Бијелић, оптуженог Д. Л. и његовог браниоца Рада Савића, 13.03.2026. године је донио

ПРЕСУДУ

Одбијају се као неосноване жалбе окружне јавне тужитељице, оптуженог Д. Л., његовог оца и браница и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008202 24 К 2 од 07.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 008202 24 К 2 од 07.04.2025. године, оптужени Д. Л. је оглашен кривим због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 64/17, 104/18, 89/21 и 73/23, надаље: КЗ РС) и за то дјело је осуђен, на основу истог законског прописа и члана 46. став 1. и 2. и члана 52. став 1. КЗ РС, на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година у коју му је на основу члана 59. став 1. КЗ РС урачинато вријеме проведено у притвору од 30.01.2024. године па надаље; на основу члана 82. став 2. КЗ РС од оптуженог је одузет мобилни телефон марке Самсунг црне боје; на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, надаље: ЗКП РС), оштећени чланови породице К. су упућени да имовинскоправне захтјеве могу остваривати у парничном поступку; на основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено да ће ти трошкови пасти на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили: окружна јавна тужитељица Амела Хајдаревић из Окружног јавног тужилаштва у Добоју, оптужени Д. Л., његов отац С. Л. и бранилац, адвокат Рада Савића из Добоја.

Тужитељица је жалбу изјавила због одлуке о казни и одлуке о трошковима поступка, са приједлогом да се побијана пресуда у овим одлукама преиначи тако да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању и да се обавезе да плати трошкове кривичног поступка. У жалби је тражено да се о сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске обавјести републички јавни тужилац.

Оптужени, његов отац и бранилац су жалбе изјавили по истим жалбеним основима - због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама. Оптужени предлаже да овај суд „утврди тачно чињенично стање, да смањи санкцију или поништи првостепену пресуду и врати предмет на поновно суђење“. Отац оптуженог у жалби предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе или да се оптужени огласи кривим за кривично дјело убиства из члана 124. став 1. КЗ РС и да му се изрекне казна затвора у краћем трајању, или пак да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац оптуженог у својој жалби предлаже да се побијана пресуда преиначи тако да се оптужени ослободи од оптужбе или да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да овај суд „побијану пресуду укине и одржи главни претрес“.

Бранилац оптуженог је изјавио одговор на жалбу тужитељице, којим побија наводе те жалбе и предлаже да се одбије као неоснована, а уваже жалбе оптуженог, његовог оца и браниоца, за које тражи да буду обавјештени о сједници вијећа, сходно члану 318. став 1. ЗКП РС.

Сједница другостепеног вијећа овог суда је одржана 13.03.2026. године сходно члану 318. став 1. и 4. ЗКП РС, у присуству републичке јавне тужитељице Светланке Бијелић, оптуженог Д. Л. и његовог браниоца, адвоката Рада Савића, те одсутности оца оптуженог С. Л., који је о одржавању сједнице уредно обавјештен. На сједници је републичка јавна тужитељица остала код свих навода и приједлога изјављене жалбе окружне јавне тужитељице. Бранилац оптуженог је изложио садржај своје жалбе и жалбе оца оптуженог, остајући код свих навода тих жалби и жалбених приједлога, а остао је и код навода одговора на жалбу који је уложио на жалбу тужитељице. Оптужени је изложио своју жалбу, остајући код свих њених навода и жалбеног приједлога, а посебно је истакао да након што је оптужена А. К. признала кривицу, суд од ње није узео исказ у својству свједока, иако је једино она могла као очевидац свједочити у његовом предмету.

Суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 320. ЗКП РС, по наводима свих жалби и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, имајући у виду и наводе одговора браниоца на жалбу тужиоца, изјашњења жалилаца на сједници вијећа, као и стање предметних списа, па је утврдио да су жалбе неосноване и одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

У жалбама оптуженог и његовог оца се наводи да су изјављене и због битне повреде одредаба кривичног поступка, али се не конкретизује ни једна од тих повреда из члана 311. ЗКП РС, нити се цјелокупним садржајем образложења тих жалби упућује на неку од тих повреда.

У жалби браниоца се наводи да је побијана пресуда заснована на доказима на којима се не може заснивати пресуда и с тим у вези да је учињена битна повреда одредаба

кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. У образложењу овог жалбеног приговора бранилац наводи да су свједоци В. М., сестра оптужене А. К. и млдб 1., кћерка оптужене А. К., на главном претресу дале своје исказе, а да их суд није претходно поучио да у смислу одредби члана 148. став 1., 2. и 3. ЗКП РС могу одбити свједочење и да се стога на њиховим исказима није могла ни заснивати побијана пресуда. Став да ови свједоци имају статус привилегованих свједока жалилац темељи на одредби члана 148. став 3. ЗКП РС, којом је прописано да лице које може одбити свједочење према једном од осумњичених, односно оптужених може одбити свједочење и према осталим осумњиченим, односно оптуженим, ако се његов исказ према природи ствари не може ограничити само на остале осумњичене, односно оптужене, налазећи да је суд пропустио да у складу са овом одредбом упозори наведена лица да као блиске рођаке оптужене А. К., нису дужни свједочити и да се стога у складу са чланом 148. став 4. ЗКП РС, на њиховим исказима, као незаконитим доказима, није могла засновати побијана пресуда.

При том бранилац губи из вида да су наведена лица саслушана у својству свједока у поступку који је вођен само против оптуженог Д. Л., а не и против оптужене А. К., јер је према њој поступак раздвојен кад је на главном претресу признала кривицу и у том раздвојеном поступку била донесена пресуда којом је оглашена кривом и осуђена за кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. КЗ РС. Имајући то у виду, правилно је првостепени суд сматрао да њена кћерка и сестра немају статус привилегованих свједока у овом поступку који је вођен само против оптуженог Д. Л., јер је њихова привилегија да не свједоче, установљена у односу на оптужену А. К., а не у односу на оптуженог Д. Л., па у конкретној процесној ситуацији, када је у односу на ову оптужену поступак раздвојен и по прихватању њене изјаве о признању дјела већ донесена (09.12.2024. године) осуђујућа пресуда, тако да њено учешће у извршењу предметног кривичног дјела тешког убиства, није ни било предметом доказивања у поступку против оптуженог Д. Л. и њихова свједочења су на главном претресу 10.12.2024. године, била по природи ствари ограничена само на овог оптуженог.

Жалбом браниоца се неосновано оспорава и законитост исказа свједока млдб 1. због њене укључености у инкриминисани догађај у којем је живота лишен њен отац С. К. и радњи које је предузела заједно са својом мајком и оптуженим, због чега је према њој вођен одвојено поступак пред судијом за малољетнике. Ове околности нису учиниле незаконитим њено саслушање као свједока на главном претрес у кривичном поступку против оптуженог Д. Л., како то браниоц неосновано сматра. Супротно ставу жалиоца, при њеном саслушању на главном претресу је у складу са одредбом члана 288. став 1. ЗКП РС могао бити кориштен њен исказ из истраге, без обзира што тај исказ није дала у својству свједока, тако да записник о њеном испитивању у истрази, који је уложен у доказни материјал, не представља незаконит доказ. Једнако тако су оцјењени неоснованим и наводи жалбе браниоца да је побијана пресуда донесена уз повреду одредбе члана 79. став 2. Закона о заштити и поступању са дјецом и малољетницима у кривичном поступку и да је тиме повријеђено право оптуженог на одбрану и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Ово стога јер се према наведеној одредби Закона о заштити и поступању са дјецом и малољетницима у кривичном поступку, у ситуацији као што је конкретна, кад је малољетно лице учествовало у извршењу кривичног дјела заједно с пунољетним лицем, поступак у правилу раздваја према малољетнику и спроводи по одредбама тог закона, како је то правилно и учињено у овом кривичном предмету у односу на млдб 1., а то што је истом одредбом предвиђена као изузетна и могућност да се поступак према малољетнику споји са поступком против пунољетног лица и спровести по одредбама

истог закона, у конкретном случају није било примјењиво, јер такво спајање није било неопходно за свестрано разјашњење ствари, што је законски услов за вођење јединственог поступка према млдб 1. и пунољетном оптуженом Д. Л., који није био испуњен, што наводи жалбе браниоца ничим нису довели у сумњу. Ничим се у овој жалби не аргументује ни став жалиоца да првостепени суд није у складу са чланом 14. став 2. у вези са чланом 3. став 2. ЗКП РС, на једнак начин цијенио доказе оптужбе и одбране, а потпуно супротан закључак произлази из садржаја образложења побијане пресуде. Као неосновани су оцјењени и наводи жалбе браниоца да побијана пресуда не садржи све што према одредби члана 304. став 7. ЗКП РС треба да садржи образложење пресуде којом је оптужени оглашен кривим. Осим што се правилно наводи садржај ове законске одредбе, у жалби се не конкретизује ни једна од одлучних чињеница о којој су по ставу жалиоца разлози изостали, нити наводе противрјечни докази, за чију је оцјену по ставу жалиоца оцјена изостала или остала нејасна, нити се конкретизује недостатак неког другог садржаја који образложење осуђујуће пресуде мора да има према наведеној законској одредби. Стога се овако неаргументовани приговори жалбе, којима се настоји указати на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС и упутити на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, оцјењују неоснованим.

У жалбама браниоца, оптуженог и његовог оца се исказују неслагања са разлозима који су изнесени у образложењу побијане пресуде у погледу чињеница одлучних за постојање предметног кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. КЗ РС и кривичне одговорности оптуженог као једног од саизвршиоца тог кривичног дјела, што не предствљају аргументе за побијање пресуде по основу битних повреда одредаба кривичног поступка, већ се њима аргументује став жалиоца да је чињенично стање у овом предмету погрешно и непотпуно утврђено и неправилно примјењен Кривични законик, па их је овај суд имао у виду и размотрио испитујући побијану пресуду по тим жалбеним основима.

С тим у вези је овај суд закључио да наводи жалби оптуженог, његовог оца и браниоца, нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд цијенио све доказе оптужбе и одбране изведене на главном претресу (саслушањем свједока М. В., М. Б., М. Р., М. М., Д. К., Н. Л., А. С., М. Т., Д. Ђ., Н. Ж., Ј. П., С. С., Н. Ш., Ј. Б., П. Ђ., оптуженог као свједока, млдб 1. и чланова оштећене породице К., вјештака Жељка Карана, Синише Ђуришића, Алме Браво Мехмедбашић, Миле Јевтића, Огњена Пјане и др., као и читањем и вршењем увида у писмене налазе и мишљења вјештака, исказа свједока из истраге, записника о увиђају, записника о претресима и других изведених доказа објективне природе), па ни уз савјесну оцјену свих доказа сходно члану 295. став 2. ЗКП РС, изнеден коначан закључак првостепеног суда о несумњивој доказаности навода оптужбе да је оптужени Д. Л. предметне прилике, по претходном договору и разрађеном плану, заједно са оптуженом А. К. и млдб 1., хтијући да лиши живота оштећеног С. К. предузео инкриминисане радње којима је заједно са А. К. на свиреп начин живота лишио оштећеног и тиме учинио кривично дјело тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. КЗ РС, ближе описано у изреци побијане пресуде. О томе су у образложењу побијане пресуде изнесени потпуни, јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози. За супротан став одбране, изнесен у жалбама оптуженог, његовог оца и браниоца, нису изнесени прихватљиви аргументи, а ни предложени нови докази, па се приговори тих жалби, којима се побија утврђено чињенично стање и правилност примијењеног Кривичног законика, оцјењују неосновани.

У жалбама се наводи да суд није могао у поступку против оптуженог, као утврђену узети чињеницу да је А. К. признала извршење кривичног дјела, што је по мишљењу браниоца, уз чињеницу да она није саслушана као свједок на главном претресу у овом поступку против оптуженог, довело до погрешно утврђеног чињеничног стања да су она и оптужени заједно оштећеном задали ножем смртоносне повреде у предјелу стомака. С тим у вези се сматра да је суд погрешно вјеру поклатио свједоку М. В. и на основу њене изјаве да јој је оптужени рекао (када је дошао у њену кућу након критичног догађаја) да је А. три пута убола ножем оштећеног и неспорне чињенице да су на тијелу оштећеног пронађене четири убодне ране, погрешно сматрао доказаним и учешће оптуженог у наношењу смртоносних повреда оштећеном.

С тим у вези жалиоци губе из вида да побијана пресуда није заснована на изјави оптужене о признању кривице, нити је ту изјаву на било који начин цијенио приликом утврђивања чињеничног стања, које је засновао искључиво на доказима који су непосредно изведени на главном претресу у поступку који се након раздвајања од поступка против оптужене А. К., водио против оптуженог Д. Л. Када се у све три жалбе одбране оспорава оцјена првостепеног суда да је исказ свједока М. В. вјеродостојан и наводи да је при оцјени њеног исказа суд изгубио из вида да је сама изјавила да је пила алкохол критичног дана и ноћи, због чега је по оцјени одбране њен исказ дат пред полицијским инспектором пун нетачних навода и мотивисан настојањем да избјегне властиту одговорност и процесуирање, које је по ставу оца оптуженог, неоправдано изостало), жалиоци уопште не анализирају садржај исказа овог свједока дат на главном претресу, када јој је предочен и њен исказ из истраге и када је у директном и унакрсном испитивању дала јасне одговоре, те на увјерљив начин објаснила предочене дијелове свог исказа из истраге. За разлику од жалиоца, првостепени суд је сагледао њен исказ у цјелини и довео га у везу са исказима осталих свједока (па и самог оптуженог) и са осталим изведеним доказима и неспорним околностима конкретног случаја, што је за резултат имало, како правилну оцјену вјеродостојности и доказне вриједности исказа овог свједока и правилно утврђено чињенично стање у погледу околности на које се њено свједочење односило. То је уз савјесну оцјену и свих других доказа, правилно определијелило првостепени суд у закључку да је несумњиво доказана саизвршилачка улога оптуженог Д. Л. у лишавању живота оштећеног на свиреп начин, како је то чињенично описано у оптужници. О томе су у образложењу побијане пресуде (на стр. од 8. до 45.) изнесени детаљни, аргументовани и по оцјени овог суда у свему прихватљиви разлози, на које се жалиоци упућују, јер у својим жалбама нису изнијели аргументе којим би довели у сумњу дате разлоге, како у погледу оцјене изведених доказа, тако ни у погледу утврђеног чињеничног стања.

И приговори све три жалбе, изјављени због погрешне примјене Кривичног законика, не заснивају се на чињеничном стању које је утврђено побијаном пресудом и у њој датим разлозима, већ на ставу жалилаца да је чињенично стање погрешно утврђено у погледу улоге оптуженог у критичном догађају, што жалиоци поткрепљују изјавом само оптуженог да је предметне прилике само помагао А. К. да застраши свог мужа, да није знао да ће га она лишити живота и да у томе није ни учествовао. С тим у вези бранилац истиче да умишљајем оптуженог није било обухваћено убиство оштећеног и да оно предствља „ексцес извршиоца“, за који оптужени није одговоран, зашто у жалби не нуди прихватљиве аргументе, нити они наводи одбране немају упориште у изведеним доказима и неспорно утврђеним чињеницама и околностима предметног случаја, па чак ни цјелокупном исказу самог оптуженог.

Наиме, свједочећи на главном претресу у корист властите одбране, оптужени није спорио да је предузео већину инкриминисаних радњи на реализацији заједничког плана да омаме оштећеног лијековима (које му је у пиће сипала његова малољетна кћерка) и тако га учине неспособним за одбрану, као и да је он оштећеном задао у спаваћој соби ударце у главу како би га потпуно савладао и заједно са А. К. везао селотеп траком у предјелу руку, ногу и главе, а потом га тако везаног и неодјевеног убацио у возило Пежо, којим га је она одвезла у близину излетишта П., на којем је сутрадан и пронађено мртво тијело оштећеног. Оптужени је тврдио да је остао ниже тог мјеста и да није видио ни знао да је А. К. оштећеног усмртила са више убода ножем, тврдећи да то није био њихов план, већ само да га застраше, чиме његово убиство настоји приписати само А. К. и приказати га њеним експесом као саучесника, за који он није одговоран. Правилно је ове наводе оптуженог првостепени суд оцијенио неприхватљивим и противрјечним изведеним доказима субјективне и објективне природе, од којих посебну доказну вриједност имају докази којима су на објективан начин утврђена кретања возила, која су оптужени и А. К. изнајмили да би их користили при извршењу дјела умјесто својих возила (очигледно не знајући да су опремљена ГПС уређајима за сателитско праћење), чијом је временско просторном анализом несумњиво правилно утврђено да су у критично вријеме оба возила била заустављена 6 минута у близини мјеста на којем је усмрћен оштећени, а што је суд упутило и на логичан закључак да без помоћи оптуженог сама А. К. не би могла изнијети везаног оштећеног из гепека свог возила (у који су га они заједно убацили), одвући га до тог мјеста и нанијети му смртоносне повреде у тако кратком времену од само 6 минута, колико је протекло до поновног покретања оба возила и њиховог кретања према паркингу на локалитету Ц., гдје су била заустављена пар минута а потом наставили кретања у различитим правцима, возило којим је управљала А. К. према Б., а возило којим је оптужени управљао према Д., гдје се по властитој изјави видио са малољетном А.К., а потом се возилом удаљио до мјеста становања свједока М. В.

Све ове објективно утврђене чињенице оптужени у свом свједочком исказу није разјаснио, нити с тим у вези релевантно образложење нуде жалбе изјављене у његову корист. Тако су без упоришта у доказима и логичког утемељења остали наводи оптуженог да је он само имао намјеру да помогне А. К. да застраши свог мужа, јер на тај закључак не произлази ни из радње које је по властитом признању предузео, а односе се на довођење оштећеног лијековима у стање готово потпуне немоћи, задавање оштећеном удараца по глави и његово везање селотејп траком у предјелу руку, ногу, очију и уста, те остављање оштећеног на пустом мјесту шуми у хладној јануарској ноћи, у таквом стању беспомоћности, без одјеће, самог и повријеђеног. И саме по себи ове неспорне чињенице и околности, непоткрепљују наводе одбране оптуженог да је поступао у намјери да само помогне А. К. да застраши свог мужа, већ указују на његову намјеру да заједно са њом живота лиши оштећеног на свиреп начин. Стога је по оцјени овог суда правилно првостепени суд оцијенио неприхватљивим супротне изјаве оптуженог, што наводи жалби нису успјели довести у сумњу.

Када оспоравају саизвршилачку улогу оптуженог у извршењу предметног кривичног дјела тешког убиству из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС, жалиоци то настоје аргументовати околношћу што није било непосредних доказа да је и оптужени учествовао у наношењу ножем повреда оштећеном и да стога ови битни наводи оптужнице нису ни доказани на несумњив начин. При том жалиоци губе из вида релевантне околности конкретног догађаја и саму природу саизвршилаштва, које представља учешће више лица у радњи извршења кривичног дјела, што су у конкретном случају радње којима је оштећени на свиреп начин лишен живота, па када је с тим у вези

доказана континуирана заједничка криминална намјера и активност оптуженог и А. К., то је у недостатку непосредних очевидаца и доказа по основу којих би се могло утврдити ко је од њих тачно оштећеном задао ножем сваку од повреда у предјелу стомака, првостепени суд имао основа да утврди да су и ове инкриминисане радње предузели заједно. У својој жалби отац оптуженог указује на његову младу животну доб и позивајући се на налаз једног од вјештака, наводи да је у критично вријеме извршења кривичног дјела оптужени био незрео и поводљив и да је то искористила А. К. да би с њим манипулисала, што нужно не мора бити нетачно, али не ослобађа оптуженог одговорности за учешће у убиству оштећеног, како се то жалбом настоји приказати. При том жалилац губи из вида да је све околности на којима у жалби инсистира, уз остале релевантне околности суд узео у обзир приликом анализе и оцјене налаза вјештака психијатријске и прихолошке струке и прихватања њихових мишљења да је оптужени *in tempore criminis* био у стању смањене урачуљивости. Кад пак оспоравају закључак првостепеног суда да убиство оштећеног је извршено на свиреп начин и с тим у вези и правну оцјену кривичног дјела, жалиоци потпуно неаргументовано тврде да није било мучења и да оштећени није трпио дуготрајне, интензивне и тешке болове прије него је преминуо, како је то утврдио првостепени суд и о томе у образложењу побијане пресуде (на стр. 45. и 46.) изнио јасне разлоге, са којима жалиоци не кореспондирају већ их очигледно губе из вида, па их овај суд упућује на те разлоге, као мјеродавне у погледу утврђене свирепости начина на који је оштећени лишен живота.

Стога је по оцјени овог суда побијаном пресудом правилно утврђено да је оптужени с директним умишљајем учинио дјело за које је оптужен и изреком те пресуде оглашен кривим, уз правилну правну оцјену тог дјела као кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. КЗ РС.

Испитујући одлуку о казни суд је утврдио да се жалбама тужиоца и одбране неосновано оспорава одлука суда да оптуженом за учињено кривично дјело из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 37. КЗ РС, изрекне казну затвора од 20 (двадесет) година, имајући у виду како сврху кажњавања, тако и казне које су прописане за то кривично дјело (затвор од најмање 10 година или доживотни затвор) и све околности које је утврдио да постоје на страни оптуженог, а од утицаја су на одмјеравање казне. Тако су као олакшавајуће на страни оптуженог правилно утврђене и цијењене околности да је дјело извршио у стању смањене урачуљивости, његова млада животна доб и да раније није осуђиван, док су као отежавајуће цијењене околности које су пратиле извршење предметног кривичног дјела, а односе се на укључивање у инкриминисане радње малољетне кћерке оштећеног. Уз правилну оцјену ових релевантних околности сходно члану 52. став 1. КЗ РС, првостепени суд је оптуженом одмјерио казну затвора у трајању од 20 година, што је и по оцјени овог суда потребна и довољна мјера казне оптуженом за учињено кривично дјело, извршењем које се реално може очекивати да ће остварити сврху кажњавања, а прије свега позитивно утицати на оптуженог да више не чини кривична дјела и једнако такав позитиван утицај остварити и на друге, чиме ће се допринијети сузбијању ове опасне врсте криминалитета. За супротне ставове жалилаца, како тужиоца који оспорава оцјену утврђених олакшавајућих околности и сматра да су прецјењене, тако и оптуженог, његовог оца и браниоца, који сматрају да су те околности подцјењене (посебно околност да је имао само 18 година и био у стању смањене урачуљивости у вријеме извршења кривичног дјела), у жалбама нису изнесени прихватљиви аргументи, па се све жалбе изјављене због одлуке о казни, оцјењују неоснованим.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава и одлука првостепеног суда да на основу члана 99. став 4. ЗКП РС оптуженог ослободи обавезе накнаде трошкова. Ову је одлуку суд донио имајући у виду да оптужени нема личну имовину, те прихватајући његово образложење да и путничко возило припада његовом оцу и да је регистровано на њега само формално да отац не би изгубио нека социјална примања у Словенији. Како ову околност тужилац није оспоравао, то ју је суд сматрао утврђеном и у коначном закључио да је оптужени таквог имовног стања да би плаћањем трошкова овог кривичног поступка било доведено у питање његово издржавање, што је основ из члана 99. став 4. ЗКП РС, по којем га је ослободио обавезе плаћања трошкова поступка.

Због наведених разлога је суд утврдио да не постоје разлози због којих се жалбама побија првостепена пресуда и да истом није повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић